

όποια καρδιά αληθινά χτυπά για την αγάπη
δεν τη φοβίζεται στη ζωή δύσκολο μονοπάτι

κι αθάνατο νερό να βρω στα χείλη δεν το βάνω,
αν δεν το βρει να πιεί κι αυτή, ήντα θα ζω να κάνω;

κάνε το θάνατο για μας την ίδια μέρα, Θε μου,
αυτή νεκρή κι εγώ να ζω δε θα δεχτώ ποτέ μου

καρδιές που θέλουν να χτυπούν για μιαν αγάπη μόνο
τσι δοκιμάζει ο Θεός χίλιες φορές το χρόνο

λατρεύω την ανατολή, τη δύση τη φοβούμαι
γιατί τον κύκλο τση ζωής με κάνει και θυμούμαι

Θε μου, και γιάνητα τ' όνειρο να σβήσει πριν το ζήσω,
που γκρέμιζα άλλα κι έπαιρνα πέτρες για να το χτίσω

αγάπησα κι αντάλλαγμα πήρα πληγές στα στήθια,
αυτά παθαίνουν δυστυχώς όσοι αγαπούν στ' αλήθεια

ποιος είδε τέτοιο πόλεμο, να πολεμούν τα μάτια
χωρίς μαχαίρια και σπαθιά να γίνονται κομμάτια;

δε γιάνει ο χρόνος τσι πληγές η θεωρία λέει,
μα συνηθίζει όποιος πονεί στον πόνο, και δεν κλαίει

τα μάθια τα' χουν να θωρούν μα έχουν κι άλλη χρήση,
μιλούν εκεία που δε μπορεί το στόμα να μιλήσει

λέει μου ο ήλιος: «Κοίτα με, πως λάμπω και πως καίω»
«Λιγότερο απ'τα μάτια τζη» γυρίζω και του λέω

μιαν αδικιά κάθε πρωί μου δίνει στεναχώρια
στ' όνειρο να' μαστε μαζί κι όταν ξυπνούμε χώρια

ανε ποκάμει το νερό που σε ποτίζω, κρίνε,
μες την καρδιά μου φύτρωσε κι αίμα δικό μου πίνε

τον έρωτα δεν προκαλώ, πόλεμο δεν του κάνω,
γιατί 'ναι υπερδύναμη και πέρα δεν τα βγάνω

μη σου περάσει απ' το νου ότι δε σε θυμούμαι,
αυτό μπορεί και να γενεί την ώρα που κοιμούμαι

μεγάλο πράμα στη ζωή τον τόπο να ζυγιάζεις
και σε καρδιές με σύννεφα να μπαίνεις και να λιάζεις

είχα μιά'γάπη κάποτε μα εδά την έχω χάσει,
δεν είχε η μοίρα πιο σκληρή ποινή να με δικάσει

σε Άγιο Δισκοπότηρο το δάκρυ σου θα ρίξω
την ώρα που θα ξεψυχώ μ' αυτό να κοινωνήσω

θα κάνω τρομοκρατικό χτύπημα στο χωριό σου
ανέ χαρίσεις αλλονού το φως των αμαθιών σου

κάνει η καρδιά μου όνειρα μα ήντα θα κερδίσει,
αφού κι ο ίδιος ο Θεός την έχει λησμονήσει

πονώ, πονείς, πονείς, πονώ, πονώ, πονείς, πονούμε,
έλα να πάμε στο γιατρό μαζί να γιατρευτούμε

χάνεις, κερδίζεις στη ζωή δεν έχει σημασία,
φτάνει μονάχα ν' αγαπάς, κάτι που έχει αξία

όνειρα χτίζω αποβραδής μα μόλις ξημερώσει
χάνονται, και παρακαλώ να μην ξανανουχτώσει

δεν τηνε δίνω την καρδιά σ' άλλη, να την πληγώσει,
στα χέρια σου μελαχρινή θέλω να τελειώσει

σκίστε γιατροί τα στήθη μου και προβληματιστείτε,
μα ότι κι αν αντικρύσετε μην τρομοκρατηθείτε

πέτρα θα κάμω την καρδιά και την ψυχή μου ατσάλι
και όρκο θα κάμω στο Θεό να μη γνωρίσω άλλη

όποιον κι αν βάλεις στην καρδιά θα μ' έχεις στο μυαλό σου
γιατί μαζί μου επέρασες τον πιο καλό καιρό σου

γέλα, να πάψουνε οι λαοί κάθε σφαγή και μάχη
γιατί στο γέλιο σου θα βρουν τη λύση απού υπάρχει

ο αετός πετά ψηλά μόνο για ένα πράγμα,
μην τον θωρούν τ' άλλα πουλιά οντέ ξεσπά σε κλάμα

έβγαλα δάκρυ, που έλεγα πως δε μπορώ να κλάψω,
στιγμές που λάκκο έσκαβα τσ' ελπίδες μου να θάψω

θα βγάλω θέλω την καρδιά θέση κενή να μείνει
και θα σε βάλω να χτυπάς εσύ, αντί για κείνη

ήντα τη θέλω την καρδιά βαριά τραυματισμένη,
αφού ο καρδιολόγος μου μου'πενε πως δε γιαίνει

η μόνη μου παρηγοριά στις μοναξιάς τη μπόρα
είναι που έρχεσαι στο νου χίλιες φορές την ώρα

σ' ένα μεγάλο έρωτα η λογική 'ναι λίγη
κι όσο κι αν το καλοσκεφτώ στην τρέλα καταλήγει

μόνο εκείνος π' αγαπά μπορεί να το πιστέψει
πως της αγάπης ο καημός τη σταματά τη σκέψη

τώρα που είμαστε αγκαλιά σπάσε το ρολόι
να μη γυρνά τσ' αγάπης σου τσι ώρες να μου τρώει

μη με ρωτήσεις να σου πω το πόσο σ' αγαπάω
το άπειρο δεν έμαθα ποτέ μου να μετρώ

όλου του κόσμου τα νερά μια βρύση να γενούνε
τη φλόγα που 'χω στην καρδιά να σβήσουν δε μπορούνε

βάλε φωτιά και κάψε με μα γω θ' ανθίσω πάλι
κι ωσάν το ρόδο θα με ιδείς να σε τρελάνει η ζάλη

όνειρα όλοι κάνουνε, ποιος άνθρωπος δεν κάνει
ποιος δε ζητά στο πέλαγος τσ' αγάπης το λιμάνι;

το όνειρο είναι όνειρο όση χαρά κι αν δίνει,
γιατί το πρώτο φως τσ' αυγής έρχεται και το σβήνει

τ' όνειρο το 'κανε ο Θεός για να παρηγοράται
ο δυστυχής, με τη χαρά τ'ονείρου οντε κοιμάται

στη θάλασσας τα κύματα τα χαιρετίσματά μου
θα στείλω να σου φέρουνε μελαχρινέ έρωτά μου

το γέλιο μου είναι τεχνικό το λέω, δεν τ' αρνούμαι,
γιατί με βάσανα ξυπνώ και με καημούς κοιμούμαι

κάθε που νιώθω μοναξιά σκέφτομαι πως υπάρχουν
και θέλω να 'ρθω εκεί κοντά τίποτα να μην πάθει

μακριά από τσ' αγκάλες σου ήντα ζωή να κάνω
που ότι κι αν μου δίνανε μπροστά σου δεν το βάνω

αυτός που τηνε πίστεψε τσ' αγάπης την ιδέα
κάνει για κείνη πράματα που γι' άλλους είν' ακραία

τις νύχτες που' μαι μοναχός κι ο ύπνος δε με παίρνει
παρακαλώ τη σκέψη μου κοντά σου να με φέρνει

ήλιε, γοργά βασίλεψε, φύγε, να σκοτεινιάσει,
στο όνειρο πάλι να 'ρθει να με σφιχταγκαλιάσει

ποιός ουρανός δε θα 'θελε να σ' έχει για αστέρι
που κάνεις το σκοτειδί του να μοιάζει μεσημέρι

καιρό που ανθούνε τα κλαδιά μη βγαίνεις στο σεργιάνι
γιατί τα λούλουδα τση γης παράπονο τα πιάνει

πες μου μια λέξη που χαρές σου προκαλεί μεγάλες,
να σου τη λέω κάθ' αργά και να ξεχάσω τσ' άλλες

κάθε που μπαίνω σ' εκκλησιά και δω κερί να στάζει
πονώ διπλά γιατί κι αυτό με το κορμί μου μοιάζει

όπου σκεπάζει ο ουρανός κι όπου ο ήλιος λιάζει
έψαξα και δεν έβρηκα γυναίκα να σου μοιάζει

ήθελα δίδυμες καρδιές η φύση να μου βάλει
να δίνει όταν σ' αναζητώ κουράγιο η μια στην άλλη

την ομορφιά σου, κοπελιά, και ο Θεός θαυμάζει
για δεν υπάρχει τίποτα με σένανε να μοιάζει

άκου ένα τρόπο που' βρηκα τον πόνο μου να γιάνω
κλείνω τα μάτια και στο νου την ομορφιά σου βάνω

άνοιξη μου θυμίζουνε τα όμορφα σου μάθια
μοιάζουν με ρόδα που ανθούν το Μάη στα χωράφια

κρίμα που άργησε η ζωή κοντά μου να σε φέρει
και πρόλαβε και με' πιασε μιαν άλλη από το χέρι

όφου και πως σ' αγγίζουνε τα δέκα ντου δαχτύλια
πως σμίγουνε τα χείλη σου με τα δικά του χείλια;

ότι σου προκαλεί χαρά εγώ θα το λατρεύω
κι ας είναι ξένη η αγκαλιά που μπαίνεις, και ζηλεύω

δε σε λυπούμαι κι ας θωρώ νεκρά τα όνειρά σου,
μα τα δικά μου τσ' θαψα μέσα στην αγκαλιά σου

έλα κι ας είναι μια στιγμή κι ύστερα πάλι φύγε,
να ξαναδώ για ποια αφορμή στράφι η ζωή μου επήγε

φέρε μου μοίρα μια χαρά και θα στη δώσω πάλι,
μην πω πως τηνε κράτηξα σα με ρωτούνε οι άλλοι

ανάθεμά σε για καρδιά έλα στα σύγκαλά σου,
και μη σε παρασέρνουνε τα συναισθήματά σου

άμα θα ιδώ το δάκρυ μου στα μάτια να προβάλλει,
χαίρομαι, γιατί θα σε ιδώ στην κάθε στάλα πάλι

ότι κι αν χάσω βρίχνω ντο κι αν είναι και βελόνα
και θα σε βρω κι ανε γενείς τση θάλασσας σταγόνα

του χρόνου τέτοια εποχή θα σ' έχω ξεπεράσει
μα ήντα θα βγει που οι καημοί θα μ' εχουνε γεράσει

εμένα δε μου φταίξανε για να παραπονούμαι
εμπέρδεψα στα «πρέπει» μου κι ότι αγαπώ στερούμαι

μόνο σε μια περίπτωση μπορεί να σου ξεχάσω,
να το θελήσει η μοίρα μου τη μνήμη μου να χάσω

δάκρυ χαράς στα μάτια σου θέλω να τρέχει μόνο
κι ας δώσει εμένα ο Θεός κάθε δικό σου πόνο

μισό φεγγάρι η γνώμη ντου και πώς να το διαβάσω
που δε θωρώ τ' άλλο μισό το νόημα να πιάσω

δύσκολα βάνει μου η ζωή και σ' έχω μακριά μου,
κάμε τσι να σε ψάχνουνε και κρύψου στην καρδιά μου

η σκέψη σου στα βλέφαρα καθίζει κάθε βράδυ
και η μορφή σου γίνεται τ' ονείρου μου σημάδι

η αγκαλιά σου να γενεί γκρεμός , να πάω να πέσω
και δε με νοιάζει για πληγές και πόσο θα πονέσω

όποια κι αν είναι η αφορμή οντε γελάς μ' αρέσει
δε θέλω γω στα χείλη σου ο πόνος να' χει θέση

για μένα είναι απόλαυση κάθε χαμόγελό σου,
γιατί τονίζει τσ' ομορφιές που' χεις στο πρόσωπό σου

μες το καντήλι εγώ νερό κι εσύ καθαρίο λάδι,
δε σμίγουμε, μα νιώθουμε ο γεις τ' αλλού το χάδι

κομμάτια από παλιές χαρές γυρεύγω να μονιάσω
για δεν τονε θωρώ αλλιώς τον τρόπο να γελάσω

τι περιμένεις για να δεις πως χώρια σου δεν κάνω
που σ' αγαπώ κι απ' τη ζωή μ' ακόμα παραπάνω

σου καμα δώρο την καρδιά μωρό μου, και δεν ξέρω,
χωρίς καρδιά μες τη ζωή να ζήσω αν καταφέρω

αυτού εκεί απού κρατάς σφιχτά από το χέρι
πέστου το, η αγάπη σου είμαι, και να το ξέρει

το πιάτο της εκδίκησης τρώγεται πάντα κρύο
και μάθε το προτού σου πω το τελευταίο «αντίο»

ακόμα και τα άψυχα μπορείς να συγκινήσεις
και πόσο μάλλον άνθρωπο που' χει καρδιά κι αισθήσεις

μεγάλη 'ναι η απόσταση απού μασε χωρίζει
μα η σκέψη μου τη διαδρομή δεν την υπολογίζει

αν τύχει και μ' ονειρευτείς κι ο ύπνος σου χαλάσει
μου φτάνει που απ' τη σκέψη σου θα' χω κι εγώ περάσει

όλο τον κόσμο να θωρώ και να'σαι εσύ μακριά μου
παράπονα για μοναξιά θα κάνει η καρδιά μου

εσύ δεν είσαι ανάμνηση, ήσουν και θα'σαι πόνος,
πληγή που δεν κατάφερε να τη γιατρέψει ο χρόνος

και το να σ' ονειρεύομαι μου'χεις απαγορέψει...
μη σε θωρώ, μη σου μιλώ, μη σ' ακουμπά η σκέψη...

τη μέρα που σε γνώρισα θα τηνε κάμω σκόλη,
για δε θυμούμαι άλλη χαρά από τη ζωή μου όλη

το «σ' αγαπώ» δεν κρίνεται στα χείλη όντε βγαίνει,
μόνο με πράξεις φαίνεται όσο ο καιρός διαβαίνει

ποιος τόπος είναι πιο κρυφός από το νου τ' ανθρώπου,
σ' έκρυψα, κι όμως φαίνεσαι στην όψη του προσώπου

ποια ώρα νιώθεις μοναξιά να'ρχομαι ωσάν τον κλέφτη,
να μην αφήνω πάνω σου στάλα καημό να πέφτει

στα χρώματα του δειλινού ο νους βουτάει την πένα
και ζωγραφίζει στο χαρτί τη σκέψης μου εσένα

στ' ακρόκλαδα τη σκέψης μου εδά και μέρες είσαι,
γη πέταξε να ξεγνοιαστώ γη τη φωλιά σου χτίσε!

η αγάπη, λέει, φαίνεται ηντά'ναι, από τη λέξη,
κι όποιος δεν ξέρει ν' αγαπά καλλιά'ναι να μην μπλέξει

πώς να κλουθώ τη σκέψης σου να μάθω που πηγαίνει
να δω αν έχει μια στραθιά για μένα καωμένη

πάρε το κλάμα μου άνεμε, και πήγαινε κοντά του,
θέλω να μάθει πως περνά ο χρόνος μου μακριά του

βρέχει ο Θεός και βρέχομαι, μα είναι στεγνή η σκέψη
γιατί την έχει το μυαλό πάλι κοντά σου πέψει

ζηλεύω και τη σκέψη μου που έρχεται κοντά σου
και σε θωρεί, ενώ εγώ πεθαίνω μακριά σου

ο καρδιολόγος κοίταξε οψάργας την καρδιά μου
και τ' όνομά σου εδιάβασε στο καρδιογράφημά μου

ότι δεν έχω πεθυμώ κι ότι'χω, δε μου φτάνει,
εκεία που πρέπει δε μπορώ κι όπου μπορώ δεν κάνει

το αίμα μου αν χρειαστεί για σένα θα το δώσω,
να σώσω έναν άγγελο κι εγώ ας τελειώσω

σε σκέφτομαι κι η σκέψη σου σε σκέψεις μ' έχει βάλει,
σε σκέψεις, που οι σκέψεις τους σκέφτονται εσένα πάλι!

πώς να γενώ χαμόγελο στα χείλη σου ν' αράξω,
όσο μπορώ από τσι καημούς, που 'χεις, να σ' απαλλάξω

όπου τη ρίζεις τη μαθιά κι όπου χαμογελάσεις,
πέτρινη να' ναι η καρδιά θα τηνε κομματιάσεις

πάντα στην πιο ψηλή κορφή πέφτει το πρώτο χιόνι,
κι η ομορφιά στον άνθρωπο σε σένα τελειώνει

τα όμορφα τα μάτια σου όταν τα χαμηλώνεις
πληγές μ' ανοίγεις στο κορμί και την καρδιά ματώνεις

εσύ'σαι το στολίδι μου και η αναπνοή μου
εσύ το αίμα της καρδιάς που ρέει στο κορμί μου

από τα μάτια σου τα δυο τον κήπο μου ποτίζεις
μ' ένα γλυκό χαμόγελο και τα λουλούδια ανθίζεις

με μια ματιά σου πνίγομαι στη θάλασσα εγώ μπαίνω
και στο ταξίδι του σεβντά μαζί σου θα πηγαίνω

τα μάτια σου είναι όμορφα λουλούδια που ανθούνε
και γιασεμιά φυτρώνουνε χωρίς να ποτιστούνε

πλημμύρισένε η σκέψη μου πάλι, με τ' όνομή σου,
και έργα αντιπλημμυρικά δεν πιάνουν στο κορμί σου

φεγγάρι μου, οντέ θα βγειστην Κρήτη ν'αγκαλιάσεις
πάρε από τα κάλλη τζη στον κόσμο να μοιράσεις

δε θέλω φως μου να πονείς και να στενοχωράσαι
και κάτεχε πως σση καρδιάς την πρώτη θέση θα 'σαι

πάντα τα ξημερώματα κι ώρα που ο ήλιος δίνει
ο νους μου παίρνει τα στενά κι έρχεται και σε βρίνει

μέσα στο σπήλιο τση καρδιάς χρόνους το δάκρυ τρέχει
και σταλακτίτη έκαμε που τη μορφή σου έχει

δώσε μου λίγο ουρανό στον κόσμο του σεβντά σου
να γίνω αστέρι κι ας χαθώ στην πρώτη πεθυμιά σου

να ζούνε οι σκέψεις μας μαζί να πάψω ν' αμφιβάλλω
κι ας το χαρίζεις το κορμί μωρό μου, σ' έναν άλλο

φυλακισμένος βρίσκομαι στο κάστρο του σεβντά σου
και πως θα βρω τη δύναμη να σπάσω τα δεσμά σου

ήλιε, του κόσμου βασιλιά, ποτέ μην αγαπήσεις
για θα σε κάμει ο σεβντάς σαν το κερί να σβήσεις

το γέλιο μου είναι τεχνικό το λέω, δεν τ' αρνούμαι,
αφού με βάσανα ξυπνώ και με καημούς κοιμούμαι

απόψε πάλι ξαγρυπνώ μόνη και περιμένω
ένα δικό σου «σ' αγαπώ» στο κινητό γραμμένο

αν με θυμάσαι θα 'ρχομαι στον ύπνο σου τα βράδια
να σε ζεσταίνω με φιλιά μωρό μου, στα σκοτάδια

πιο κύμα φέρνει τη χαρά να πάω να κάτσω ανάδια
να το λουστώ να σβήσουνε του πόνου τα σημάδια

εκεί που σταματά ο νους αρχίζει ο έρωτάς σου
χάνεται κάθε λογική μέσα στην αγκαλιά σου

φεύγεις κι αφήνεις άρωμα και σκέψεις που με καίνε
λείπεις και όλα γύρω μου για σένανε μου λένε

μ' αρέσει να χαμογελάς για μένα έχει αξία
στο γέλιο σου εγνώρισα κι εγώ την ευτυχία

ήθελα να 'μουν άγγελος τη δύναμη να έχω
τσ' ώρες απού 'σαι μοναχός εγώ να σε προσέχω

κρασί να 'μουν στα χείλη σου και μέθη στο μυαλό σου
στη φαντασία σου αργά να πλάθω τ' όνειρό σου

Θέ μου, που κάνεις ότι θες θέλω να 'ρθει μια μέρα
που να 'χω το δικαίωμα να του κρατώ τη χέρα

σ' απόσταση αναπνοής σ' έχω, μα η μοίρα στένει
εμπόδια μη σμίξομε λες κι είμαστε δυο ξένοι

απού 'χει αγάπη στην καρδιά μακριά των αμαθιών του
μήδ' ο Θεός δεν ημπορεί να γιάνει τον καημό του

άλλη κρατεί τη χέρα μου και τα φιλιά μου παίρνει
μα η σκέψη μου πολλές φορές σε σένα γυροφέρνει

μαράζι να 'σαι μακριά κι η σκέψη να σε φέρνει
σε απόσταση αναπνοής και να σε ξαναφέρνει

εξήντα χτύπους το λεπτό κάθε καρδιά χτυπάει
μα η δικιά μου σαν σε δει σκιάς οχτακόσιους πάει

μες στη ζωή μου κοπελιά δεν είχα ταπεινώσεις
κι ήρθες εσύ σε μια βραδιά χιλιάδες να μου δώσεις

μην κλαις μα με τα δάκρυα τίποτα δεν κερδίζεις
τη βιόλα πριν να ξεραθεί πρέπει να τη ποτίζεις

αλλάζουν όλα στη ζωή και σσ' αλλαγές ποντάρω
καθυστερούμενες χαρές που μου χρωστείς να πάρω

ήντα το θέλω και αν γυρνάς και είσαι μετανιωμένη
δεν χρησιμεύει το νερό σε βιόλα ξεραμένη

δεν την αφήνω την πληγή που μ' άνοιξε να γιάνει
γιατί είναι το μοναδικό δώρο που μου 'χει κάνει

το βάδισμά σου κοπελιά πέρδικα μου θυμίζει
κι η ομορφιά σου αμυγδαλιά την άνοιξη π' ανθίζει

αγγέλου μάτια σου δωκε, η μάνα σου κερά μου
να σε θωρώ να κουτουλώ, να χάνω τη λαλιά μου!

αγγέλου κόρη λυγερή, ξανθή γαλανομάτα
μυαλό καρδιά και λεβεντιά μου τα 'καμες κομμάτια

όταν θα νοιώσεις τι θα πει αγάπη και πονέσεις
όλες τις τρέλες πού 'κανα θα μου τις συγχωρέσεις

εγώ ήμουνα που έπεφτα σ' αγκάθια να περάσεις
κι έδινα και το αίμα μου δικό σου να μη χάσεις

το δάκρυ μου είναι κόκκινο όντε θα βγει για σένα,
γιατί ανακατεύεται με τση καρδιάς το αίμα

στην μέσα μπάντα της καρδιάς σε τόπο διαλεγμένο
θα σ' έχω σαν το φυλαχτό ώστε να ζω κρυμμένο

εγώ τη λέξη «σ' αγαπώ» την έχω καταργήσει,
γιατί την είπα μια φορά και έχω πληγές γεμίσει

ως σ' αγαπώ δε σ' αγαπά η μάνα που σε γέννα,
γιατί έχει κι άλλους ν' αγαπά μα εγώ έχω μόνο εσένα

ωσάν το Γόρδιο Δεσμό έδεσε ο έρωτάς μας και
ούτε ο Μέγα Αλέξανδρος δεν κόβει τα δεσμά μας

αν είναι η αγάπη έγκλημα έχω εγκληματίσει
μελαχρινή μου κοπελιά που σ' έχω αγαπήσει

με μια φωτογραφία σου στέκω και κουβεντιάζω,
και σου μιλώ και δεν μιλάς και βαριαναστενάζω

Χριστέ μου ήντα 'ν' τα πάθη σου μπρος τα δικά μου πάθη
που αγαπώ και προσπαθώ κανείς να μην το μάθει

όπως την εμφαντάστηκες δεν είναι η αγάπη,
η αγάπη θέλει βάσανα και χίλια μεγάλα πάθη

χίλιες κι αν βάλω στην καρδιά για σένα θέση θα' χει,
μα ούτε καρφίτσα δεν χωρεί σαν μπεις εσύ μονάχη

τα μάτια μου βουρκώνουνε άμα τη συναντήσω
φαντάσου σε ήντα στάδιο θα' ρθω αν της μιλήσω

σε αγάπησα και πόνεσα μα τώρα τι να κάμω
όσο και να το εύχεσαι εγώ δε θα πεθάνω

σ' όλα τα δικαστήρια του κόσμου αν με δικάσεις,
μόλις θα πω πως σ' αγαπώ τη δική θα τη χάσεις

τι να την κάνω μια καρδιά, ήθελα να 'χω κι άλλη
να σ' αγαπώ και με τις δυο και λίγο να' ναι πάλι

το πρώτο λάθος που έκανα ήταν να σ' αγαπήσω,
το δεύτερο που δεν μπορώ εδώ να κάμω πίσω

έχω μονάχα μια καρδιά σε σένα τη χαρίζω
να την κρατάς να τη φυλάς εκεί που το αξίζω

όσα είναι τα άστρα του ουρανού τόση και η καρδιά μου
τόσα και τα ξενύχτια μου που σε έχω μακριά μου

θέλω να ξέρεις πως εγώ θα βρίσκομαι κοντά σου
θα κάνω ό,τι μου ζητάς για να' μαι στην καρδιά σου

δυο μήνες σ' αγαπώ, δυο χρόνια μου κοπήκαν
και δυο μαχαίρια δίκωπα στα στήθη μου εμπήκαν

στην αγκαλιά σου επιθυμώ μια νύχτα να περάσω
να νοιώσω την αγάπη σου και υστέρα ας σε χάσω

εσύ μου κανείς τη ζωή όμορφη και ωραία
εσένα θέλω αγάπη μου παντοτινή παρέα
δότης θα γίνω της καρδιάς να μην ταφεί στο χώμα
να ζει αυτή να σ' αγαπά κι ας είναι σε άλλο σώμα
ελπίδα στην αγάπη σου το ξέρω πως δεν έχω,
μα την απογοήτευση να πάρω δεν αντέχω
το άρωμα που σκόρπισα στο πέρασμα του ανέμου
άραγε θα έρθει να σε βρει σγουρέ βασιλικέ μου;
λοξές τσι ρίχνεις τσι ματιές μα κείνες πάνε ντρέτα
κι έχουν ακτίνα δράσεως έξι χιλιάδες μέτρα
θα σου τη δώσω την καρδιά για να 'χεις δυο κερά μου
όταν θα στεναχωρηθείς να κλαις με τη δικιά μου
απ' όλα τα άστρα του ουρανού φωτίζει μόνο ένα
και μου φωτίζει τις βραδιές που σκέφτομαι εσένα
όπου κι αν είσαι μην σκεφθείς πως είσαι μοναχή σου
γιατί έχεις σύντροφο πιστό τη σκέψη μου μαζί σου
πιο εύκολο μου φαίνεται τη θάλασσα να αδειάσω
να την πετάξω στην στεριά παρά να σε ξεχάσω
στο πέταγμα του αετού πολλά πουλιά τρομάζουν,
στο πέρασμα σου αγάπη μου πολλοί αναστενάζουν
εσκέφτηκα να σ' αρνηθώ να αγαπήσω άλλη
μα δεν εθέλησε η καρδιά υπογραφή να βάλει
οι μαντινάδες δεν μπορούν να πουν για σε τι νιώθω
μονάχα ότι μου έλειψες και τώρα πόνο νιώθω
αν σ' αγαπώ φταίει ο Θεός, ο Μέγας Καλλιτέχνης,
που έκανε κατάχρηση της μαγικής Του τέχνης!
σαν τον ανθό της άνοιξης άνθισα στην καρδιά σου
και ελπίζω να μην μαραθώ και φύγω από κοντά σου

ήλιε μου να μην ξαναβγείς καθόλου δεν με νοιάζει
μα' χω 'γω την αγάπη μου και όπου προβάλλει λιάζει
όταν σε έπλασε ο Θεός δεν είχε φέξει ακόμα,
γι' αυτό έχουνε τα μάτια σου τσ' ανατολής το χρώμα
χίλιες καρδιές κι αν είχα εγώ χαλάλι στο κορμί σου
μα έχω μια και μοναχή χίλιες φορές δική σου
μοιάζω σαν τον ναρκομανή που ζει μέσα στον πόνο
κι η δόση μου είναι να σε δω ένα λεπτό και μόνο
η νύχτα είναι μαρτύριο γι' αυτούς που αγαπούνε,
αχ και πως τηνε περνούν χωρίς να κοιμηθούνε
ήθελα να ήμουν σύννεφο να με φυσά το αγέρι
να με φυσήξει μια βραδιά κοντά σου να με φέρει
ήθελα να' μαι δάκρυ σου όταν θα κλαις να βγαίνω
στο όμορφό σου πρόσωπο περίπατο να πηγαίνω
άρχισε πάλι να χτυπά παράξενα η καρδιά μου
πανάθεμά σε για καρδιά και έχασα την υγεία μου
τα ματιά σου μ' ανοίξανε πληγή που δεν θα γιάνει
κι ανε βρεθεί ποτέ γιατρός, δε θα βρεθεί βοτάνι
αν μ' αγαπάς κι είναι όνειρο ποτέ να μην ξυπνήσω
με τη γλυκάδα απ' το όνειρο θέλω να ξεψυχήσω
εγώ τη βρήκα τη χαρά μέσα στα δυο σου μάτια
κι' ασ' τσι άλλους να ψάχνουνε σε πλούτη και παλάτια
τόσα τα άστρα του ουρανού μα το φεγγάρι ένα
μες το μυαλό μου έχω πολλές μα στην καρδιά μου εσένα
εγώ ακόμη και νεκρός εντύπωση θα κάνω,
γιατί θα γράφουν σ' αγαπώ τα κόκαλά μου πάνω
χωρίς αγάπης βάσανα ποιος άνθρωπος θα ζήσει,
μονάχα ένας αναισθητος μπορεί να επιζήσει

αυγή κι ηλιοβασίλεμα λένε «ομορφιές του κόσμου»
φαίνεται δε γνωρίσανε τα δυο σου μάτια, φως μου
τα κάλλη σου ημερεύουνε και τα θεριά ακόμη
ποιος είναι οπού θα σε δει και θα' χει άλλη γνώμη;
χαράμι να σου γίνει η αγάπη οπού σου' χα,
αφού με παραπέταξες σαν τα παλιά σου ρούχα
ξανθομαλλούσα κοπελιά που βρήκες το μελάνι
κι έβαψες τα μαλάκια σου και μ' έχεις ξετρελάνει...
μάτια, καρδιά, ψυχή και φως, χαρά, ζωή και ελπίδα
με την καινούργια αγάπη μου καινούργιο κόσμο είδα
σου στέλνω την καρδούλα μου σε τέσσερα κομμάτια
έτσι όπως την κατάντησαν τα όμορφα σου μάτια
θωρώ τα άστρα του ουρανού μα δε θωρώ κανένα
να' χει τη λάμψη που έχουνε τα μάτια σου εσένα
τα μάτια σου είναι θάλασσα και όποιος θα ταξιδέψει
πρέπει να το καλοσκεφτεί γιατί θα κινδυνέψει
απ' όλα τα' άστρα του ουρανού ένα είναι που σου μοιάζει
κείνο που βγαίνει την αυγή και όλα τα σκοτεινιάζει
τα μάτια σου αλλάζουνε της φύσης τον κανόνα
και φέρνουνε την άνοιξη μες το βαρύ χειμώνα
εσύ είσαι η αγάπη μου, το πάθος ο και ο σεβντάς μου,
η δύναμη για τη ζωή και ο πρώτος έρωτάς μου
μόνο εκείνος που αγαπά μπορεί να το πιστέψει
πως της αγάπης ο καημός τη σταματά τη σκέψη
τα μάτια σου δεν μοιάζουνε με μάτια άλλου κόσμου,
εκοίταξά τα μια φορά και κλέψανε το φως μου
μες το σαλόνι της καρδιάς έπιπλο σε έχω βάλει
και όποιος νομίζει ότι μπορεί ας έρθει να σε βγάλει

μάτια, ματάκια μου, μάτια μου, των αματιών μου μάτια,
τα μάτια μου δεν είδανε σαν τα δικά σου μάτια

κάνε την Θεέ μου θάλασσα και κάνε εμένα άμμο
θέλει δεν θέλει να έρχεται στην αγκαλιά μου επάνω

μέτρησα τα άστρα του ουρανού, αλλά μου λείπει ένα
μου φαίνεται αγάπη μου δε μέτρησα εσένα

γίνε κυρά μου σύννεφο και εγώ θα γίνω μπόρα
να σμιγούμε στον ουρανό δέκα φορές την ώρα

πίνω κρασί, δε με μεθεί, ρακή, δε με ζαλίζει,
ως με μεθούν τα μάτια τζη όταν με αντικρύζει

έλα να κάμω Ανάσταση, η θλίψη να περάσει
έλα ψυχή μου για να βρω το γέλιο που 'χω χάσει